

nemlig ikke paa nogen Maade været min Mening at ville særlig beffjæftige mig med dette Lovforslag, men det er kun som Modfætning eller Modvægt til de bebudede Endringsforslag i Retning af at ffjærpe Loven og gjøre den mere betryggende for det Offentlige overfor den Fare, som truer — om jeg saa maa sige — at jeg vilde meget indtrængende annode de Herrer, som særlig ville komme til at beffjæftige sig med Lovens Revision, om ogsaa at ville have et andet Punkt for Die, det nemlig, ikke at gjøre Anvendelsen af Dampmaskiner mere besværende for dem, der kunde ønske at benytte denne Medhjælp end høist nødvendig, ikke mere besværende og ikke mere beffjæftelig.

Justitsministeren (Klein): Seg vil dog tillade mig at tage Lovforslaget lidt i Forsvar mod de Bemærkninger, som den sidste meget ærede Taler fremførte, uagtet disse hans Bemærkninger jo, fra en vis Side betragtet, ogsaa kunne opfattes som et Forsvar for Lovforslaget mod de Angreb, der ere komne fra anden Side. Men det forholdes sig ikke ganske, som det ærede Medlem udtalte, at Lovforslaget ikke skulde lade noget tilbage at ønske i Retning af at paalægge Borgerne Besværligheder og Omkostninger. Det forekommer mig, at man maa erkjende, at Lovforslaget har været meget billigt, hvad Udbedelsen af Omkostninger angaar, idet jo nemlig den langt overvejende Del af Omkostningerne ved den hele Undersøgelse er lagt paa Statskassen. Jeg erindrer i dette Dieblit ikke nøiagtig Tallene, men saa Meget veed jeg dog, idet jeg har ladet anstille Undersøgelser om, hvorledes disse Omkostninger kunne antages at falde dels paa Statskassen, dels paa de Private, at det forholdes sig saaledes, som jeg siger, at Udbedelsen af den langt overveiende Del af Omkostningerne vil falde paa Statskassen. Det er forsaavidt ikke noget Nytt, men overensstemmende med, hvad der bestaar efter Loven af 12te April 1851, og dette bringer mig til, at gjøre den anden Bemærkning, jeg vilde tillade mig, nemlig den, at man ikke maa opfatte dette Lovforslag, som om det gaar ud paa at indføre nye, hidtil ukjendte Indskrænkninger. Ivertimod, dette Lovforslag gaar ud paa at lette Benyttelsen af Dampkedler i Sammenligning med, hvad der gælder efter den nu bestaaende Lovgivning, og det er i denne Retning, at der, som jeg før tillod mig at hentyde til, fra saa Manges Side, som vel nærmest maa kaldes praktiske Mænd, er fremkommet meget stærk Opfordring til Justitsministeren om at faae Loven af 13de April 1851 revideret. — Jeg erkjender selvfølgelig, at der kan møde en eller anden Ulempe ved at stille denne Fordring om, at det skal være paalidelige Folk, hvem Pasningen af Dampkedler betros; men det forekommer mig at være en Fordring, man ikke godt kan

estergive. Det kan være generende for den Enkelte at blive stoppet i sit Arbejde, men jeg tror dog ikke, det er rigtigt at lukke Vinen for, at der ved den sig mere og mere udviklende Brug af saadanne Dampkedler, virkelig kan medføres adffjællig Fare for Samfundet. Jeg har, som jeg før tillod mig at sige, ikke villet gaa saa vidt, at forordre bestemte Kvalifikationer med Hensyn til Pasningen, men saa Meget tror jeg dog, man med Billighed kan forlange, at det skal være i og for sig paalidelige Mænd, hvem Pasningen af saadanne Dampkedler betros. — Med Hensyn til § 12, 2det Stykke, vil jeg kun gjøre den Erindring, at det ærede Medlem vist, naar han nøiagtigere gennemtuderer Lovforslaget, vil finde, at hans Befymring i den Henseende var noget for stor. Det Syn, som der tales om i § 12, er nemlig det Syn, som Rjeden skal underlæstes, inden den tages i Brug, saa at den Ulempe ikke godt vil kunne opstaa efter § 12, 2det Stykke, at der skulde finde en Standsning Sted midt under Arbeidskampagnen, som det ærede Medlem udtrykte sig.

Strup: Det skulde glæde mig, om jeg ved nærmere Bekjendtskab med Loven maatte komme til samme Anskuelse som den høitærede Justitsminister, nemlig at den ikke er særlig besværende og Udgift foranledigende for de Private. Det skulde som sagt glæde mig, men jeg tvivler meget stærkt derom. (Justitsministeren: I Sammenligning med den nu bestaaende Tilstand!) Den høitærede Minister har vistnok suldkommen Ret i, at den nu bestaaende Lovgivning i saa Henseende kan være besværende, men jeg tror at den nu bestaaende Praxis med Hensyn til denne Lov er meget lidt besværende. Et staar dog utvivlsomt fast for mig, og det er, at Skatten paa Anskaffelsen og paa Benyttelsen af Dampmaskiner bliver usforholdsmæssig stor for de mindre Maskiner, som anvendes fjernt fra det Sted, hvor Synsmandene bo, sammenlignet med store Fabrikdampmaskiner, som i Reglen findes paa det Sted, hvor Synet er. Her forekommer det mig, at der er en Uligged, som grændser til Ubillighed, og som jeg frygter for skal hindre Udbedelsen af dette nyttige Arbeidsredskab. At der kan være Fare forbunden med Brugen af Dampmaskiner, skal jeg ikke nægte; men det forekommer mig, at desom man fra det Offentliges Side vilde træffe lignende Forsigtighedsregler ligeoverfor Alt, hvad der kan være farligt for den enkelte Private — og dertil indskrænkter dog Farligheden ved en Dampmaskine sig, naar den ikke er anbragt i en Fabrik —, saa vilde man gaa vel vidt. Man kan vel sige, at det Offentlige ikke kan være tjent med, at Dampmaskinen bliver passet af ukjendige Hænder; men kan da det Offentlige være tjent med, at Befordringer, der rumme 10—20 Men-